

Salezijanski
VESTNIK

*Glasilo za salezijansko
sotrudništvo*

V A Z N O !

VODSTVO SOTRUDSTVA OPOZARJA NA SLEDEČE:

1. Kadar kaj naročate, nikar ne pozabite podpisati se. Sporočite tudi kraj, kjer stanujete, to je vas, ulico in pošto.
2. Vse dopise in pošiljke naslavljajte na „Vodstvo salezijanskega sotrudstva, Rakovnik — Ljubljana 8“.
3. Kadar pošiljate denar, Vas vljudno prosimo, da nam namen pošiljke sporočite ali v pismu ali na karti, najboljše in najbolj poceni pa je, če napišete zadaj na položnici, posebno če pošiljate za več namenov hkrati. S tem nam omogočite hitro in točno poslovanje.
4. Če letos še niste ničesar prispevali za kritje tiskovnih stroškov Salez. vestnika ali za druge salezijanske namene, nikar ne pozabite. Od Vaše darežljivosti je veliko odvisen napredek naše družbe. Bog Vam bo bogato poplačal.

ČEŠČENJE PRESV. SRCA JEZUSOVEGA

Debelo tiskana številka zaznamuje skupino; prva za njo opravilo, druga dan, kdaj se opravi zadostilno sv. obhajilo. — Vsak naj si zapomni, kateri skupini spada. Kdor bi ne mogel opraviti zadostilnega sv. obhajila v določenem dnevu, naj si izbere drug dan.

V maju: 1 9. 15 - 2. 6 4 - 3 7 - 4 7 13 - 5 1. 2 - 6
5, 26 - 7 8 18 - 8 4, 23 - 9 2, 12 - 10. 6, 16 - 11 2 9 - 12 7 5 - 13
4. 11 - 14. 1, 17 - 15. 2, 1 - 16. 9 22 - 17 3. 6 - 18 8 25 - 19 6 21
- 20 3 3 - 21. 6, 21 - 22. 5 8 - 23. 2, 31 - 24. 1, 27 - 25. 4, 20 - 26. 9
24 - 27 7 14 - 28. 9 30 - 29. 6 10 - 30 5 19 - 31. 2 24

Novi častilci in častilke: 28. 9, 30. Miklavčič Roza; — Černe Ivanka; — Piščanec Ana; — Kramer Ivana; — Zor Ignac; — Pucelj Terezija.

Naši umrli sotrudniki in sotrudnice.

Žmaher Miha, Ziče;
Ločnikar Marija;
Cuđerman Frančiška, Babni vrt;
Stegal Marija, Hrenovice;
Grum Marjana, Gor. Ig;
Rančigaj Hell., Ojstriška vas;
Grajzar Frančiška, Vodice;
Zajc Uršula, Račna;
Šolar Jerca;
Potočnik Marija, Cirkovce;
Anžlovar Anton, Št. Vid;
Tratnik Apolonija, Vrhpolje;
Rozman Janez, Bitnje;
Ambrožič Matilda, Sp. Gorje;

Breznik Amalija, Sv. Bolfenk;
Trobentar Ana, Sv. Jurij ob Taboru;
Žičkar Marija, Zabukovje;
Irek Ana, Varaždin;
Sevšek Janez, Št. Vid;

Sevšek Janez je bil dolgo let pospeševalec v Št. Vidu pri Planini. Prejemal je po več Vestnikov in jih vestno delil med ondoine sotrudnike in sotrudnice. Preprost, a poln vere in božje ljubezni se ni nikdar naveličal delati za čast božjo in za salezijanske naprave. Naj mu Bog bogato poplača!

Proti cilju

V mladem duhovniku don Bosku je čim dalje bolj dozorevala misel na njegovo veliko poslanstvo med mladino. Bog ga je vedno očitneje pripravljaj na to prevažno delo. To je bila že prava bližnja priprava. Don Bosko vo iskanje se je bližalo svojemu cilju. To je bilo pa tako.

Dne 3. novembra l. 1841. se je svetnik preselil v turinski Cerkveni konvikt. Prišel je na Cafassovo povabilo, da bi se izpopolnil v moralnih naukih in v pridigovanju. Bog pa je imel z njim druge namene. Tu naj bi začel svojo previdnostno delo v korist ogrožene mladine.

„Skrivnostni ogenj, ki je silil don Boska, naj bi se zavzel za mladino, se je z njegovim vstopom v konvikt še bolj razvnel. Saj se je lahko sam prepričal, v kakšni revščini in zemarjenosti je živel mladostnik glavnega mesta v Piemontu.“ Spoznal je, da je mladina v velikih središčih in močno obljudenih mestih mnogo bolj izpostavljena slabim vplivom kakor pa na deželi. Don Bosko je večkrat pripovedoval, kako si je hotel ustvariti jasno sliko o nravnem položaju mladine v glavnem mestu. V ta namen je uporabil svoj vsakdanji sprehod in je v kratkem prehodil vse četrti velikega mesta. Srečaval je na teh sprehodih toliko dečkov, ki so bili brez staršev, popolnoma nepoučeni v verskih stvareh, žalostne žrtve slabe družine. Srce se mu je krčilo in jokal je od žalosti ob pogledu na

vso to bedo. Včasih je poklical koga k sebi, mu podaril svetinjico ali kakšno stotinko, nato ga je spraševal o temeljnih resnicah svete vere, a fant mu ni znal odgovoriti.

Ob nedeljah in praznikih je te svoje sprehode še podaljšal. Hudo mu je delo, ko je gledal tako veliko število fantov vsake starosti, ki so se potepali po ulicah in trgih, namesto da bi šli v cerkev k službi božji. Najbolj ga je žalostila misel na one fante, ki so se na res neprimeren način zabavali na predmestnih travnikih in samotnih cestah. Pretepali so se, prepirali, kleli, grdo govorili in še hujše grdobije počenjali. Ob pogledu nanje mu je vsakokrat zaživel pred očmi slika, ki jo je gledal v sanjah kot desetleten otrok. Vedno bolj je rastlo v njem spoznanje, da je to ono torišče, ki mu ga je odkazala častitljiva Gospa, Marija Devica.

Večkrat so ga ti izprijeni pobalini zasmehovali, pripoveduje Lemoyne, ko so opazili, da se jim približuje duhovnik. Toda njihovo sramotenje je zvenelo v ušesih mladega duhovnika kot klic preroka: *Otroci so prosili kruha in ga ni bilo, ki bi ga jim drobil* (Žal 4, 4). Zato je neprestano razmišljal le to, kako bi jih zbiral v kar največjem številu na kakšnem primernem kraju, jih obvaroval številnih nevarnosti, jih zaposlil, jih rešil slabe tovarišije, jih nadziral, poučeval, jih naučil spoštovati nedeljo in praznik ter jih popeljal k svetim zakramentom.

*Poldne zvoni in hlapčič Janez Bosko
moli Angel Gospodov...*

Prav dobro je don Bosko vedel, da se vsi ti niso udeleževali krščanskega nauka le zato, ker jih nihče ni tja poslal in se nihče ni zanje zanimal.

Polje, ki se je razprostiralo pred njim, je segalo skoraj v nedogled. Setev je že zorela. A spomnil se je previdnega reka sv. Frančiška Saleškega: Hoditi moramo po stopinjah božje previdnosti, a jih ne prehitevati. Zato je pa čakal, čeprav z neko sveto nepotrpežljivostjo, na uro, ki jo je Bod odločil.

Slutil je, da njegov pojem o razdejanju duš, ki sta ga povzročila v mlademu človeku pomanjkanje vere in slab zgled, še ni popoln. Sklenil je, da bo pogledal še v ječe, kjer je nagrmadena vsa nesreča ubogega človeštva, ki se je vdalo neveri in slabim navadam. Našel je tam množice fantov, kaj pravim, otrok, starih od 12—18 let, zdravih, močnih in nadarjenih, pa

brez vsakega dela. Mrčes jim polagoma pije kri, primanjkuje jim telesnega, a še bolj duhovnega kruha. Največ pa trpe ob neprestanem in strašnem očitaniu vesti. Vse to je do dna duše pretreslo mladega duhovnika. Videl je v teh nesrečnih posebjeno sramoto domovine, nečast družine, propast njih samih. Predvsem pa je videl v njih duše, ki jih je Kristus odrešil s svojo presveto Krvjo, pa so kljub temu sužnje greha in v veliki nevarnosti večnega pogubljenja.

Iskal je vzrok tolikemu razdejanju v teh sirotnih fantih. Zdelo se mu je, da ga je našel. Ob prvem vstopu v življenje so jih starši popolnoma prepuščili samim sebi. Toda to ni bilo najhujše. Najbolj porazno je vplivalo nanje to, da so pričeli zanemarjati verske dolžnosti ob nedeljah in praznikih.

Ob tem spoznanju je don Bosko sklepal: „Kdo ve, ali bi se ne bili obvarovali ti fantje vsega slabega in bi tako ne bili prišli v ta strašni položaj, če bi se bil kdo ljubeznivo zanje zanimal, jih varoval in ob nedeljah poučeval v verskih resnicah? Gotovo je, da bi bilo njih število vsekako mnogo manjše. Ali ne bi imela veliko korist Cerkev in človeška družba sploh če bi se to v bodoče preizkusilo v korist sto in sto tisoč drugih fantov?“ Prosil je Gospoda, naj mu da priložnost, da se bo mogel ves posvetiti reševanju mladine.

Še več človeške revščine je hotel Gospod razgaliti pred našim don Boskom. Nekega dne ga je Cottolengo povabil, naj bi si ogledal Malo hišo božje previdnosti. Ljubeznivo ga je sprejel, potem ga pa sam vodil po dolgih bolniških dvoranah, kjer so tudi premnogi fantje stokali v posteljah. Zdeli so se mu kakor prezgodaj od strasti zvenjene cvetke. Don Bosko je z bridkostjo v srcu razmišljal: „Nujno je, da se ta sirotna mladina obvaruje in reši!“

Ko sta obhodila malo mestece krščanskega trpljenja in se je don Bosko

hotel posloviti, je Cottolengo prijel don Boska za rokav in rekel: „Ali nimate obleke iz premeñkega in pretankega blaga? Priskrbite si močnejšo in trpežnejšo, da Vas bodo dečki lahko vlekli zanjo, ne da bi Vam jo raztrgali... Prišel bo čas, ko se bodo mnogi zanjo pulili.“ Čas ki ga je Cottolengo napovedal, ni več daleč. In prav v sosedstvu Male hiše božje previdnosti bomo gledali čudovite prizore, kako bodo nepregledne množice fantov oblegale don Boska.

Don Bosko je skoraj nezaznavno pričel svoje delo.

„Komaj sem vstopil v Konvikt sv. Frančiška Saleškega,“ piše don Bosko v svojih Spominih, „sem si že pridobil skupino fantov, ki so me spremljali po ulicah in trgih in tudi v zakristiji zavodske cerkve. Toda posebne pozornosti jim še nisem mogel posvečati radi pomanjkanja primernega prostora.“ Vsakokrat, ko jih je zbral v zakristiji sv. Frančiška, jim je govoril

tako ljubeznivo in privlačno, da so se navadno le s težavno razšli. Vsako tako priliko je uporabil v to, da jih je nekoliko poučil v katekizmu, in spodbudil k dobremu in jih navdušil za vredno prejetje svetih zakramentov.

Pri vsem tem pa don Bosko prav za prav ni še oživotvoril posebne ustanove v prid mladine. V neprestani in goreči molitvi se je posvetoval z Bogom in svojim spovednikom Cafasom. Sklenil je, da bo govoril z nadškofom. Tako bo določene spoznal voljo božjo in se izognil morebitnim težavam. Nadškof Fransoni je iz srca rad potrdil vse njegove načrte in mu dal tudi svoj nadpastirski blagoslov.

Po tem razgovoru je don Bosko nekaj dni razmišljal, kdaj in kako bi začel delo. Čakal je na ugodno priliko, ko bo mogel svojim načrtom dati življenje. Nepričakovan in malopomenben dogodek mu je odprl pot. Toda o tem bomo govorili prihodnjic.

POGOVOR S KRIŽANIM

Nekoč si čul,

kako je tiho s križa te pozvalo:

„Hodi za menoj!“

In ti si plaho vprašal:

„Kaj hočeš, Jezus moj?“

In spet je Križani govoril:

„Glej, kako trpim!

Kaj sem ljudstvu storil,

da na križ me je pribilo

in roke, noge mi z ostrimi žebli ranilo,

te moje usmiljene roke,

ki z njimi hotel sem ves svet objeti

in na vroče bratovsko srce prižeti?

Zdaj nikogar ni,

da s križa in na križ bi se ljubila.

Ah, vsaj ti sem k meni stopi,

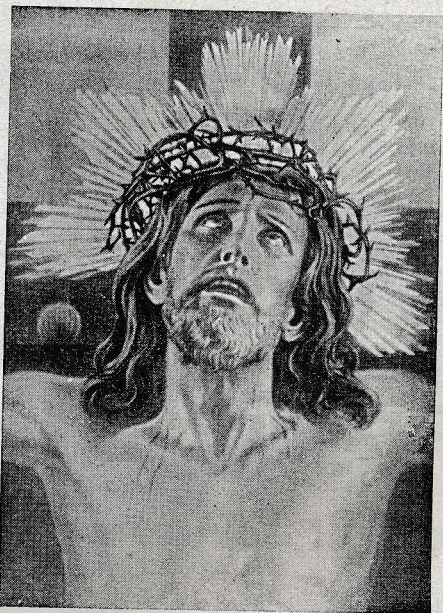
da na križu te objamem

in srce si ohladim,

ki ga žge ljubezni plamen.“

Tedaj sta v eno se strnila

Križani in ti...

*Njegovega poljuba ogenj
še danes v duši ti gori.*

N. E.

Blagoslovljena voda

Skrivnostna je voda. Vsa čista je in preprosta — „nedolžno“ jo je imenoval sveti Frančišek. Brez kakršne koli zahteve, ko da sama zase noče ničesar pomeniti. Nesebična tako rekoč: samo zato je, da drugemu služi, ga očičuje in poživlja. Toda si jo li kdaj videl, ko je mirno stala v veliki globočini, in se s čutečo dušo poglobil vanjo? Si tedaj čutil, kako skrivnostna je bila globina? Kako se je zdelo, ko da je tam spodaj vse polno čudes, mikavnih in pošastnih? Ali si kdaj prisluškoval, ko divja in se peni v veletoku, ko neprestano dere in šumi, šumi in dere? Ali ko krožijo vrtinci, se vrte in požirajo? Tedaj se lahko iz nje dvigne tako otožna sila, da se človeško srce mora odtrgati...

Skrivnostna je voda. Preprosta je, čista in nesebična; pripravljena, da umije, kar je umazano, in poživi, kar trpi žejo. In hkrati nedoumna, polna ugank in nasilja; vabeča v pogibelj. Zares prisposoda skrivnostnih pravzrokov, iz katerih vre

življenje in kliče smrt; prisposoda življenja samega, ki se zdi tako jasno in je tako zagonetno.

Potemtakem dobro razumemo, zakaj jo je Cerkev napravila za prisposobo in nositeljico božjega življenja, milosti.

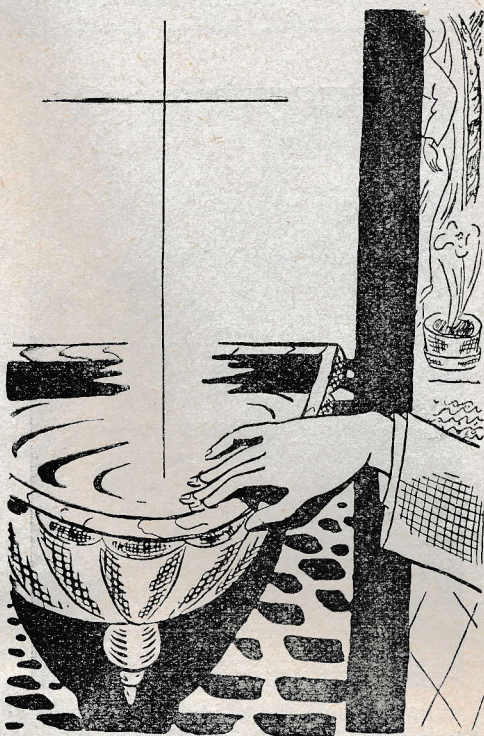
Iz krsta smo nekoč izšli kot novi ljudje, „prerojeni iz vode in Svetega Duha“, ko je stari človek v njej umrl, utonil.

In s „sveto vodo“, z blagoslovljeno vodo si v znamenju križa omočimo čelo, prsi in rameni, z zagonetnim, čistim, preprostim in plodnim praživiljem, ki je podoba in sredstvo nadnaravnega življa, milosti.

Z blagoslovom je Cerkev očistila vodo. Oprostila jo je temnih sil, ki snivajo v nji. To niso prazni marnji! Kdor ima čutečo dušo, je že občutil čar naravne sile, ki se lahko dvigne iz vode. In je li to samo naravna sila? Ni li nekaj temnega, nekaj izven narave? V naravi, v vsem njenem bogastvu in lepoti je tudi nekaj zla in temne demonske sile. Mesto, ki otopi duše, je storilo, da človek zato dostikrat nima več smisla. Toda Cerkev to ve in „očisti“ vodo vsega Bogu nasprotnega in jo „blagoslovi“ in prosi Boga, da jo naredi za sredstvo svoje milostne moči.

In če stopi kristjan v božjo hišo, si omoči čelo, prsi in ramena, to se pravi, vse svoje bistvo s čisto in očičujočo vodo, da mu duša postane čista. Ali ni to lepo? Ko se v tem običaju, v znamenju križa snidejo očičena narava in milost in po čistosti hrepeneči človek?

Ali zvečer: „Noč ima svojo moč,“ pravi pregovor. Nekaj resnice je na tem. Ustvarjeni smo za svetlobo. Kakor hitro se človek preda spanju, temi, ki v nji ugasne dnevna luč in luč zavesti, se pač očrta z znamenjem križa in sveto vodo, podoba osvobojene, očičene narave: Bog naj ga varuje vsega, kar je temnega! In ko se zjutraj spet prebudi iz spanja, iz teme in nezavesti in znova začena svoje življenje, naredi isto. Je potem to kakor rahel spomin na ono sveto vodo, iz katere se je pri krstu dvignil k svetlobi Kristusovi. Lep je tudi ta običaj. V njem se srečata odrešena duša in odrešena narava v znamenju križa.

„Spoštujmo katoliške duhovnike in skrbimo za duhovske poklice!“

Vezilo vrhovnega predstojnika za 1. 1941

Don Bosko ga je ozdravil

Don Bosko je storil v svojem življenju nešteto čudežev. Kdor je bral njegov življenjepis, se je o tem lahko dodobra prepričal. Vsem, ki so se k njemu zatekli, je rad pomagal. Priporočil jih je Mariji Pomočnici, jim naložil to ali ono dobro delo v čast preblaženi Devici, ki je potem po njegovih rokah podelila zaželeno milost.

Prav tako rad, kakor je v življenju, pomaga don Bosko tudi danes, ko je v nebesih. Lep primer, kako je don Bosko pomagal, nam pripoveduje, kakor beremo v listu „Maria Ausiliatrice“ (februar 1941), monsignor Janez Vizzini, župnik v Villalbi pri Caltanissetti. Takole pravi:

«Preteklo nedeljo smo imeli v župni cerkvi slovesno peto sveto mašo v zahvalo za resničen čudež, ki ga je storil sv. Janez Bosko dne 31. januarja 1940.

Tisti, ki je bil čudežno ozdravljen, je triletni otrok Gennarino Pantaleone di Angelo. Mali je okoli 20. januarja 1940 dobil influenco in tudi vrat ga je bolel. Bolezen je kmalu napadla tudi levo uho, kar je povzročilo visoko vročino in hude bolečine.

Krajni zdravnik, dr. Vaccarella, je sprva mislil, da gre za kakšno navadno prehlajenje. Ali 29. januarja je ugotovil nevarno vnetje srednjega ušesa, ki zahteva takojšnjo operacijo.

Naslednjega dne so starši prepeljali otroka v Palermo k specialistu dr. Vincencu Grippaudu. Le-ta je potrdil mnenje domačega zdravnika, da ima otrok hudo ušesno vnetje (otitis subacuta media purulenta una cum mastoiditi) in da je treba poizkusiti nevarno operacijo, ki ga utegne rešiti.

Isto je dognal učeni dr. Alagna, profesor na medicinski fakulteti v Palermu.

Otrok je med tem imel vedno hujšo vročino in vedno večje bolečine. Bilo se je bati najhujšega. Zato so ga starši dne 31. januarja dopoldne z avtomobilom odpeljali na kliniko k dr. Grippaudu. Ko privozijo na trg

Teatro Massimo, se otrok poskusi osvoboditi zavijač, s katerimi je bil zavit, in pravi staršem: „Stojte, stojte! Sv. Janez Bosko je tukaj!“

Starši se nič ne zmenijo za otrokove besede, ker so mislili, da se otroku blede. Čez nekaj minut so že na kliniki.

Toda — čudež božji! — ko profesor preišče otroka, najde, da je popolnoma zdrav, in vpraša: „Kaj ste napravili z otrokom?“

„Nič!“ mu odgovorita oče in mati.

„Kako, nič? Če pa je otrok popolnoma zdrav!“ nadaljuje profesor.

„Zdrav?“ ponavljajo starši. „Zdrav?“ Od same sreče kar ne moreta verjeti.

„Da, zdrav je! Zdaj ni treba nobene operacije več.“

Šele zdaj se oče prav zave, kaj se je zgodilo, in pravi zdravniku: „Mi nismo prav ničesar storili. Vendar pa je otrok, ko smo se peljali sem k vam, na trgu pred gledališčem pravil, da vidi sv. Janeza Boska. Morebiti ga je on ozdravil!“

„Sv. Janez Bosko?“ se zavzame profesor. „Saj res, danes je njegov praznik. S tem vam je hotel pokazati, kako vas ima rad.“

Zares, to je bil pravi čudež. Zakaj to hipno ozdravljenje brez operacije se ne da razložiti po človeško. In po tem, kar je nedolžni otrok povedal, ga moramo pripisovati priprošnji sv. Janeza Boska.

Nato starši, vsi iz sebe od veselja, zapustijo kliniko in se odpeljejo na stanovanje. Ko je avto vozil čez trg Teatro Massimo, se prav na istem kraju, kot prej tja grede, spet oglasi otrok in zavpije: „Sv. Janez! Sv. Janez Bosko! Glejte, odhaja!“

To je bil več kot jasen dokaz, da je tu na nadnaraven način posegel vmes sv. Janez Bosko. A starši, da bi se o tem še bolj prepričali, vprašajo otroka, če je res videl don Boska. Otrok to brez obotavljanja potrdi, pove, kakšen je bil, kako se je nosil

in da ga je svetnik ljubeznivo po-
božal po levem licu.

Tu ni nobenega dvoma: Sv. Janez
Bosko je na svoj praznik dokazal z
velikim čudežem, kako mogočna in
uspešna je njegova priprošnja.

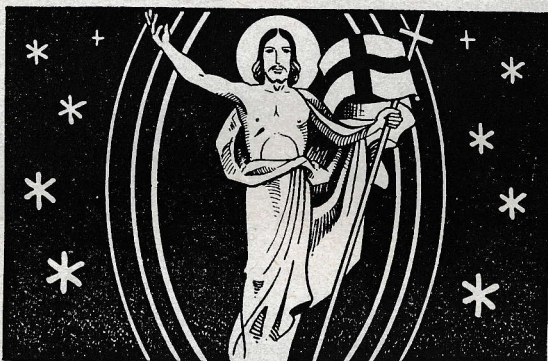
Od tedaj je minulo dobre tri mes-
ce in otrok je ves čas zdrav ko riba.
On in starši pa z veseljem pripovedu-
jejo vsem, kako dober in mogočen
je sv. Janez Bosko.«

*

VSTAJENJE

*Vstal iz groba v zgodnjem jutru
je blesteč kot sonca žar
zmagoslavno v rajski slavi
zemlje in nebes Vladar.*

*Svete rane kot rubini
dragoceni Mu žare;
nam o boju in trpljenju
neizmernem govore.*

*Dušo polni morje sreče,
v radosti Srce kipi:
rod človeški je odrešen!
Vir odprt je milosti.*

*Radi nas se je ponižal
vse na zemlji pretrpel,
da kedaj bi v slavi rajski
slednjega od nas objel.*

Slavko Ljubniški

Tako vzgajajo moderne matere

Ko je otrok star dve leti: — Ko
rajžno koraclja, zbrbota včasi kakšno
besedo, se joče in smeje na vse mile
viže in mati je vsa srečna: „O moj
zlati fantek!“

V četrtem letu: — Zna reči „Ho-
čem!“ in „Nočem!“ Ve, kaj se pravi,
biti nedolžen ali biti kriv. Jezi se
in tolče z nogami ob tla. Vleče mačka
za rep in razbija skodele za mleko.
Mati pa se smeje in pravi: „Ni še
pri pameti!“

V šestem letu: — Kadar ga mati
kliče, se skriva. Išče tovarišev, da bi
se z njimi igral. Laže se. Če ga učiteljica
posvari, vrže ob tla knjigo ali

peresnik. Ako ga hoče kdo kaznovati,
ga ugrizne v roko. Mati pa pravi:
Dečko je brihten, zna si po-
magati.

V osmem letu: — Neotesano odgo-
varja. Nagaja sestricam, da se jočejo.
Luča kamenje v žarnice. Zaničuje sta-
re ljudi. Prihaja prepozno iz šole.
Mati pa molči in ga izgovarja: Mali
je navihan.

V dvanajstem letu: — Igra se s
hudobnimi tovariši, kadi cigarete; se
norčuje iz pohablencev. Rabuta hruš-
ke in jabolka in iz omare krade slad-
karije. Mati pa: Je preveč razvit.

V štirinajstem letu: — Delo mu ne

diši, živi samo za zabavo. Nepristojno govori in kolne. Zapravlja materin denar; očetovim grožnjam se posmehuje in lepega dne sežge katekizem. Mati si ne drzne ugovarjati, češ: Ni več otrok.

V šestnajstem letu: — Nosi dolge hlače. Doma mu je dolg čas in zunaj išče veselja. Lica mu bledijo in oči postajajo kalne. Za dobre nasvete se ne zmeni, ljubi hrupno in razbrzdano veselje. Mati se ne zaveda resnosti položaja in pravi: Mlad je še, naj se veseli.

V osemnajstem letu: — Norčuje se iz duhovnikov, cerkev mrzi. Stiska pe-

sti in grozi. S kvartanjem zapravlja denar. Ima nemiren pogled ko star grešnik, glas mu zveni uporno in nevhvaležno. Drži se slabe tovarišije, pije in krade. Mati pa žalostna zdihuje: Prizanesi mi, sin!

V dvajsetem letu: — Zdaj si začne resno prizadevati za vzgojo svojega fanta, ko je že tako rekoč prepozno...

Žal, da starši ravno s takim ravnanjem pogostokrat nravno ubijejo otroke, katerim so dali telesno življenje!

Staršem ne sme biti nikoli pre zgodaj, da bi začeli resno ravnati s svojimi otroki!

Izlet v Ta kuan len

Ta kuan len je menda najlepša izletna postojanka v okolici Kunminga. Po dolgi prašni cesti se pripelješ v senci evkaliptovih velikanov do umetno zgrajenega kanala. Na pol nagi čolnarji te obsujejo in ponujajo čolne do templja boginje vsevidke.

Na Kitajskem se moraš za ceno naprej pogoditi, sicer ti jo tako zasolijo, da je kot pošten človek ne moreš plačati. Če se pa kaj obotavljaš in upiraš, te takoj vlečejo pred policaja, ki je prva sodna inštanca. Sodi kar na mestu. Premeri enega: ter ga zasliši, pogleda drugega in potem vpričo številnih zijal, ki jih je hitro vse polno, izreče svojo sodbo, in ti plačaj, ali pa boš imel sitnosti.

Tudi pri pogajanju za ceno mora človek znati. Kadar prodajalec pove ceno, ki je seveda pošteno slana, mora kupec reči: „Tai kvej — predrago

je!“ in ponudi pretirano nizko ceno. Nato polagoma odhaja. Ko si kakih dvajset korakov daleč, te prodajalec pokliče nazaj in začneta barantati, dokler se ne pogodita.

Tako sem tudi jaz korajžno barantal s čolnarjem, dokler nisva udarila. Preden sem se usedel v čoln, je mož skrbno pobrisal prah. Suh zrak in velik prah je menda najznačilnejša poteza tukajšnjega podnebja za dobo 6 mescev.

Ko je bilo vse lepo urejeno, so mi postregli s čajem. Ta čaj navadno ni nič drugega kakor vrela voda, ki tudi v največji vročini ohladi suha in žejna kitajska usta. Včasi plava v kropu tudi nekaj čajevih lističev, nikoli pa ne devajo vanj sladkorja, zakaj sladkor, pravijo, samo pokvari pravi okus...

Vesla so udarila in ladja se je

zganila. Preden se pririnemo iz pristanišča, si lahko nekoliko natančneje ogledamo naš čoln ali ladjo. Ima dvoje nadstropij. Prvo spodaj je 60 cm visoko in služi za spalnico in shrambo. Družina zvečer razgrne slamnate preproge in na trda tla položi svoje trudne kosti k počitku. Zunaj ostane le kužek ali gosi podoben ptič, ki v nevarnosti s svojim kvakanjem opozori na tatove.

Na enem koncu ladje je kuhinja, kuhinjsko orodje in zaloga riža. Na ladji ne sme manjkati takšnega ali drugačnega znamenja, ki odganja zlobne duhove. Včasih je to kozji parkelje ali raztrgan klobuk, kravji rog, zajčji rep ali kaj podobnega. Pri rokavah imajo tudi daritvene svečke, da jih hitro prižgo, če preti kaka posebna nevarnost.

Ko se je gospodar pošteno useknil in obrisal prste ob svoje slamnate copate, je prisedel k meni in sva začela pogovor. Najprej me je vprašal, kako mi je ime. Ko sem mu to povedal, se je možak dvignil, ponovil ime, se poklonil in prijazno izpustil nekaj „he-he-he“ v znamenje spoštovanja. Seveda sem moral tudi jaz vstati, vprašati za ime in dostaviti par ljubeznivih „he-he-he“.

„Vaše velečenjeno kraljestvo?“

„Nanslefu (Jugoslavija).“

„A nanko (Jugoslavija), to je pa silno dobro urejena država tam na jugu! (Nan - jug; ko - država.) Skoraj vsak teden beremo kaj o tej državi v časopisih. Naša Kitajska je pa zelo ‚pu-han‘ (slaba).“

To je pa mož rekel le zato, ker je vedel: če pozna ta Evropec le malo olike, bo začel hvaliti Kitajsko.

Ko sva tako drug drugega hvalila in si kadila, se je čolnar zmeraj bolj ogreval za veličino svoje domovine, ki je ni mogel prehvaliti. Potem se je pogovor zasukal na učenje kitajščine, na moderno kitajsko šolo in končno sva zašla na versko torišče.

„Veste,“ pravi čolnar, ki je zopet pošteno srknil grenki čaj, „mi ne verujemo v Tjen ču (gospodarja neba -

Boga), ampak samo v tjen (nebo). Nebo nam daje sonce in sonce nam daje svetlobo in svetloba daje vsemu življenje. Poleg tega pa je to najkočjao (vera, ki je prišla iz tujine), zato Kitajci ne verujejo v Tjen ču.“

Uvidel sem, da je mož precej udarjen na nacionalno plat, zato sem ga brž prijel od te strani.

„Lao ta tje,“ mu rečem, da bi ga pridobil; lao ta tje namreč pomeni: stari veliki očka in je zelo častljiv izraz. „Lao ta tje, vi gotovo dobro poznate starodavno zgodovino: Poglejte vero prvega svetega kitajskega kralja »Jao«. (Jao je živel v istem času kot Abraham v Mezopotamiji, okoli l. 2500. pred Kristusom.) On je veroval, da je le eno najvišje bitje, najvišji vladar vesoljstva, ki vse vidi, vse sliši, dobro plačuje in hudo kaznuje. In ta gospod vesoljstva nastavlja in odstavlja vladarje in poglavarje. Kralj je njegov namestnik, le on ga lahko časti in kliče. Kralj opazuje nebeška telesa in zvezdne utrinke, posluhuje se željve, da spozna voljo najvišjega.“

Pa pogledjmo še kralja »U«, ki je organiziral vse ljudstvo v družine in skupine, določil podrobno koledar, kdaj naj delamo to ali ono. Največjo reko je naravnal v novo strugo, po deželi je dal izkopati nešteto kanalov. Določil je vse važnejše lunine praznike, ki jih povečini še sedaj praznujemo. Tudi o njem beremo v starodavnih knjigah tole: »V vseh rečeh je treba ubogati nebo, kajti nebo je vladar vesoljstva.« Očka, ali mislite, da so Jao in U ter vsi drugi »sveti« kralji mislili, da je to sinje nebo nad nami tisti najvišji Duh, ki vse vlada?“

„Seveda ni to nebo,“ pravi čolnar, „ampak tisti, ki je nad vsem vladar neba.“

„Torej vidite, očka,“ mu sežem v besedo, „tisti tjen je prav za prav gospodar (ču) neba (tjen), torej Tjen-ču, Bog, ki ga vi častite. In tega najvišjega Gospodarja tudi mi katolici častimo.“

„Jaz sem pa vedno slišal, da je

vaš Bog Jezus. Kako pa vi pravite, da je Tjenču?"

Začel sem mu govoriti o stvarjenju sveta, o vesoljnem potopu, o Noetovih sinovih in vnukih, kako so se razpršili po vsem svetu; med njimi je bil tudi Asad, ki o njem trdijo, da je bil praoče kitajskega naroda in je izročil svojim sinovom pristno poročilo o prvem razodetju. Ko mu še govorim o Jezusu, o grehu in odrešenju, se mož zamisli ter de:

„Vaša vera torej ni tuja vera, ampak pristna, prvotna kitajska vera.“

„Škoda le,“ mu sežem v besedo, da niso Kitajci v vsem obsegu spo-

nih zabavah. Najlepše pa je tukaj zvečer, ko luna priplava na temno nebo in se prijazno ogleduje v zrcalni gladini. Kitajec bi jo gledal in gledal in se je ne bi nagledal. Saj pa je luna na Kitajskem bolj svetla, bolj prijazna. O, koliko tisoč ljudi je, ki prihajajo sem, jo pozdravljajo, poklekujejo pred njo in se ji priklanjajo. Luna zbudi Kitajcu tisočere misli, navda ga s tisočerimi upi pa tudi z nespametnimi strahovi. In ko še hladni večernik zaziblje stotine zvončkov, ki vise izpod zavitih stropnikov umetno zgrajene pagode, tedaj duša vsakega Kitajca zasanja sanje o sreči, ki po

*Jezus je od smrti vstal,
od svoje bridke martre.*

*Zato se veselimo
ino Boga prosimo.*

Aleluja, aleluja!

znali te vere; in še to, kar so prvotno vedeli, so pozneje pokvarili in spačili.“

Ker je mož hotel še več vedeti, sem mu dal knjigo, v kateri neki jezuitski pisatelj prime Kitajca v tem, kar on sam hvali, in ga počasi privede do tega, kar je prave hvale vredno — do Boga.

Velik promet v tesnem kanalu, krik čolnarjev na velikih trgovskih ladjah, na čolnih na lopate in na izletniških barkah ni prav nič motil najinega modrovanja. Kmalu smo se pripeljali do Ta kuan lena.

Ta kuan len so prave kitajske Benetke. V jezerski plitvini so naredili vsakovrstne nasipe in na njih pota, ob kraju pa so zasadili cvetlice in drevje. Pisano cvetje na krivoljastih vejicah se ljubko smehlja svojim barvanim sencam v čisti jezerski gladini. Iz čolnov se razlega mladostni krik mladine, ki se veseli v svojih nedolž-

njej nihče tako ne hrepeni kot kitajsko sree.

Stojim pred velikim, z majolično opeko pokritim templjem. Živobarvni stropniki, krasni stebri z zvijajočimi se zmaji, umetniško izrezljana vrata in stene, na katerih so upodobljeni najrazličnejši prizori, dajejo umetniku lepo sliko kitajskega sloga, pesniku zbudajo tisočere misli o stari junaški Kitajski, pogana navdajajo s strahom pred zmaji in duhovi, tujcu budijo fantastično domišljijo, duhovniku pa pobožno molitev: „Pridi k nam Tvoje kraljestvo!“

Iz stranskih prostorov ogromne pagode se sliši skupno branje oziroma petje kitajske mladine. Vlada je nampreč razne malike pospravila v en sam prostor, po drugih pa je namestila šolske učilnice, javne knjižnice, zborovalne sobe in podobno.

Stopimo naprej. Pot nas vodi skozi številne slavoloke, na katerih so napi-

sani izreki raznih kitajskih modrijanov, posebno Konfucija. Ko večkrat pre-mišlujem Konfucijeve nauke, mi pač vedno prihajajo v spomin besede sv. Pavla, kjer opisuje božjo postavo, ki je vklesana v srcu slehernega človeka. Ta mož je v svojem smrtnem življenju zgradil duhovno kulturo kitajskega naroda, ki se še sedaj zrcali v njihovem življenju in hotenju. Škoda le, da Konfucij ni poznal vsega, kar je potrebno k pravi duhovni zgradbi, ni označil nekaterih temeljnih čednosti ali pa jih je napačno doumel. Človeški um je pač vedno omejen in nikdar ne bo popolnoma do dna doumel —

brez luči svete vere — prave resnice in prave morale, ki edino lahko privedeta človeka do časne in večne sreče...

Zamišljen v globoke misli sem korakal dalje, dalje proti domu. V glavi so mi vstajali načrti, kako bi privedel k pravi luči svete vere tiste, ki mi jih je božja previdnost v varstvo izročila, kako bi uravnal njihova pota naravnost k viru Resnice in Luči.

Svoj sprehod sem končal pred tabernakljem, pri Jezusu, ga zahvalil za dar svete vere in ga prosil za tiste, ki jih ljubim v Gospodu.

Andrej Majcen.

Uroševac

Naša župnija je po svoji legi in po maloštevilnosti vernikov (386 duš), ki so razmeroma precej poučeni v verskih rečeh, ena izmed najlažjih, kar se tiče duhovnega pastirovanja.

Medtem ko vse druge župnije, razen v Peči (200 duš), imajo svoje vernike več ali manj razmetane, tudi daleč po hribih, se verniki naše župnije večinoma nahajajo v mestu samem, torej blizu cerkve. Ta cerkev, dolga 20 m in 9 m široka, je bila pozidana leta 1929. Manjka ji pa še stolpa. Še marsikaj drugega manjka v notranjosti. Zelo bi potrebovali nov harmonij, spovednico, lesen pod itd. Čeprav še toliko stvari nima cerkev, vendar s svojo preprostostjo in svetlobo napravi na vsakega zelo lep vtis, ker so vsi predmeti v njej na pravem mestu, zlasti pa, ker je čista.

Vprašali boste: Kje pa so imeli

božjo službo poprej? Za časa turškega vladanja so se tako katoličani kakor pravoslavni morali skrivati v kaki hiši. Sem je prihajal duhovnik, preoblečen, na konju, navadno ponoči. Ker je turški fanatizem enako pritiskal na oboje, so se med seboj tolažili in vzpodbujali. Sam Bog ve, koliko solz in krvi je bilo prelite za vero, koliko molitev se je dvigalo skozi štiri stoletja pred Njega.

Zdaj uživajo popolno svobodo. Imajo cerkve, duhovnike, šole, knjige itd. Le žal, da mnogi ne cenijo dovolj vsega tega. Tu v Uroševcu imajo pravoslavni krasno cerkev, a je vedno prazna. Nekoč sem vprašal pravoslavnega možakarja, zakaj tako opuščajo post, ko vemo, da so se nekaj ostro postili. Čujte njegov odgovor: „Dokler smo ječali pod turškim kopitom, smo se postili, da bi si s tem naklonili božje

usmiljenje. Zdaj smo rešeni, slobodni.“

Naši katoličani na splošno radi prihajajo v cerkev in k sv. zakramentom. Ni pa še tako, kakor bi moralo biti, če upoštevamo, da imajo cerkev tako blizu in stalne duhovnike. Nekaj časa smo jih opravičevali, ker so bili navajeni samo na eno sveto mašo ob nedeljah, navadno brez pridige. Več let ni bilo stalnega duhovnika. Ob nedeljah je z vlakom ob 8 prišel, ob 9 opravil sv. mašo, dal blagoslov, krstil, če je bilo treba, potem pa s prvim vlakom nazaj.

Mlačnim je to silno prijalo, goreči pa so postajali mlačni. Take smo jih salezijanci našli l. 1938. Marsikateri možakar in dečko še zdaj zdihuje po istih lepih navadah. Pa tudi kadar so imeli stalnega duhovnika, je bila samo ena sv. maša. Zdaj je prva ob 7, druga ob 10 s pridigo. Vsi pametni so tega veseli. Ni pa manjkalo takih, kateri se kar niso hoteli sprijazniti s svojo vestjo, ki jim je rekla: Ne boš ušel dolžnosti! Moraš iti! Ali k prvi ali k drugi maši. Kako se boš sicer opravičil pred Bogom!?

Ta borba med vestjo in mlačnostjo v teh krajih zahteva naravnost junastvo. Zakaj? Zato, ker so možje in fantje tako navezani na „kafane“, (kavarne), da si ne morejo niti misliti življenja brez kafan. Naši so vsi mali trgovci ali obrtniki. Ko zvečer zapro „radnje“, ne gredo k družini, ampak v kafano. Tu presedijo par ur, kockajo za denar, pijejo rakijo in politizirajo. Žena mora čakati z večerjo. Mlajši, zlasti fantje, se po večerji vrnejo v kafane in so tam večkrat do polnoči. To še ni vse. Ob nedeljah bi mogli videti, kako tudi katoliški možakarji in njihovi sinovi na tak način presedijo celo dopoldne in popoldne v kafanah. Videli bi med njimi siromašne očete, ki imajo doma polno hišo otrok. Pravijo, da jim je doma strašno dolg čas. Torej v kafane! Veliko jih je, ki ob nedeljah ne vzdržijo doma niti do desete maše. Gredo v

Uroševac: *Materinski dan: matere z otroki.*

kafano, kjer je že družba na delu, prisedejo, začnejo kockati ali kaj drugega. Čas hiti, zvonovi so odzvonili, začne se sv. maša, je že pridiga in prihajajo, če sploh pridejo. Drugoverci imajo pri tem večkrat zaslugo, ker našim pravijo: Kaj bi to toliko hodili v cerkev! Saj mi sploh ne gremo, pa je dobro...

Veliko zlo so te kafane, ker so večinoma tudi javne hiše z zloglasnimi pevačicami. Človek se mora kar razjokati nad pokvarjenostjo mladeničev. Kakšni so! Živi okostnjaki. Žrtve kafan. Da, res žrtve. Medtem ko jih pomilujemo in skušamo dvigniti, jih tudi moramo nekoliko opravičiti, ker se pač po sili razmer nehotе nahajajo neprestano v bližnji grešni priljubljenosti.

Vso moško mladino imamo organizirano po odsekih. Pri starejših je zaradi omenjenih okoliščin delovanje oziroma uspeh zelo majhen. Storimo, kar moremo. Naša nada so srednji in mali. Oboji so tako navezani na nas, da bi najraje ves dan preživeli z nami.

Že drugo leto obstoji dekliska Marijina družba. Prvo leto je bilo sprejetih 10 deklet, letos pa zopet 9. Torej skoro vsa večja dekleta v župniji. Je pač majhna fara in si ne moremo privoščiti posebne izbire. Isto velja za fante. Če jih je n. pr. v Katoliški akciji 8, od katerih dva pokličejo k vojakom za dve leti, dva se za stalno

Uroševac: Dečki, ki so nastopali pri katekizemski tekmi.

odselita iz župnije, eden se poroči, eden se skuja, ostaneta le dva. Moraš iskati drugih, ali pa odsek preneha. Isto velja za druge odseke, oziroma družbe. Tako ni kaj v roke vzeti!

Narodilo se je lani 19 otrok, umrlo 11 ljudi, poročili so se 3 pari.

Na hrvaški Glasnik Srca Jezusovega imamo 30 naročnikov na slovenskega pa 10. Čitajo radi.

Tako zvane diaspore naša župnija nima veliko. V Tankošiču, 7 km od Uroševca, se nahajajo tri družine in sicer ena slovenska pa dve hrvaški iz Splita; potem ena albanska družina v Štrpcah, 18 km. Naseljeni Slovenci s Primorskega se vsi nahajajo v vasi Sojevo, 5 km. Vseh je 8 družin.

Glede narodnosti je naših vernikov dve tretjini Albancev (Arnavtov) in ena tretjina drugih (Srbi, Hrvatje).

Župnija obstoji že od leta 1897.

Smatram za koristno dati na koncu dve splošni pojasnili glede teh krajev. Večina ljudi v Sloveniji in na Hrvaškem si predstavlja Južno Srbijo kot strašno deželo, po kateri še vse mrgoli hajdukov, kačakov in turških

strahov. Nič, prav nič od vsega tega danes ni. Pred desetimi leti je še bilo. Zdaj vse napreduje in seboljšuje.

Zopet drugi imajo napačne pojme glede vere v teh krajih. Tukaj doli so pomešane vse tri glavne vere v državi: katoliška, pravoslavna in muslimanska. Toda, ali je to kaka posebnost Južne Srbije? Ali niso ravn tako pomešane vse te tri vere n. pr. v Bosni, Hercegovini, deloma Dalmaciji in po drugih krajih v državi, čeprav ne povsod v istem številčnem razmerju? Kakšna mešanica ver je n. pr. v Bački in Banatu! Vseh je najmanj šest. Vsaka verska skupina drži ljubosumno svoje, kjerkoli v državi se ti nahajajo. Če kateri odpade, ga imajo za slabiča.

Delovati torej v dušnem pastirstvu v Južni Srbiji s posebnim ozirom na zedinjenje pravoslavnih ali spreobrnjenje muslimanov se v bistvu nič ne razlikuje od delovanja kjerkoli v državi med drugoverci. Povsod se temu delovanju stavljajo popolnoma iste ovire od drugovercev. In tako bo tudi v bodoče.

Moje trdno prepričanje glede zedinjenja je: Do zedinjenja bo seveda prišlo, kadar bo božja volja, in sicer v vsej državi naenkrat. Ali pa nič. Ko bodo vsi njihovi cerkveni poglavarji pristali na to, jim bo narod gotovo sledil. Na posameznike ali na pokrajine ni treba računati ne zdaj ne v bodoče. Vsi torej ali pa nobeden.

Je pač eno samo telo, ki mu je Bačka glava, Beograd srce, Južna Srbija pa noge. Kjerkoli se ga le malo dotakneš, je prizadeto vse telo.

J. R.

Martinišče v Murški Soboti

Oni dan so mi gospod ravnatelj dejali, da naj kaj napišem o našem Martinišču za Vestnik. Korajža velja, sem si dejal, se usedel za pult in se pripravil k pisanju. Ne bom si mnogo belil glave, kaj naj vam povem. Kar lepo po vrsti bom pričel.

Letos nas je v Martinišču mnogo dijakov in dijačkov. Vsi smo še kar pridni. Seveda pa g. svetnik vseeno večkrat ropota pri večernem govoru, da se moramo še bolj marljivo učiti. Pri tem se vsi, zlasti pa tisti, ki smo bolj trde glave, radi zatekamo k Ma-

riji Pomočnici in jo prosimo za pomoč pri študiju.

Vendar pa naše delo ni utesnjeno samo na šolske stvari. O, ne! Tudi na drugih poljih se udeležujemo. Radi igramo in pojemo. Na praznik hišnega patrona sv. Martina smo zaigrali dramo „Ljubezni zmaguje“. Ploskanja je bilo mnogo. Pojemo pa pri sv. mašah, pri proslavah, komemoracijah itd. A tudi na dvorišču mnogokrat zakrožimo kakšno narodno. Za pusta nam je priskrbela naša igralska družina pristrčno domačo zabavo. Še g. katehet, ki ve, kako se taki reči streže, je pohvalil igralce. Vse drugače seveda bi se naša igralska umetnost razvila in uveljavila, ko bi imeli primerno glediško dvorano doma v zavodu. Tako pa moramo gostovati pod tujo streho.

Poleg igralske družine imamo v zavodu še več drugih delavnih odsekov. Večina dijakov je v zavodski Marijanski kongregaciji, katera izdaja list „Zarjo“. Pri tem sodelujejo priznani zavodski literati. Tudi fantovski odsek je zelo delaven. Vsi pridno telo-

vadimo in se pripravljamo na telovadno akademijo. Ping-pong turnirji so na dnevnem redu. Pa se res tudi lahko postavimo. Vzgojili smo si že nekaj prav dobrih igralcev. Sedaj, ko je že prilično lepo vreme, brcamo žogo, igramo odbojko in druge igre.

Zadnje čase že vsi skrbno štejemo dneve, kdaj se bodo pričele velikonočne počitnice. Vsak dan prečrtamo na koledarju en dan. A še prej nas čaka veliko in važno delo. Duhovne vaje so pred durmi. Morali bomo očistiti dušo stare navlake in prahu; treba bo dostojno pripraviti srce, da bomo z Odrešenikom vred vstali. Vsi že težko čakamo na te lepe dneve, ko bomo Jezusu razodevali svoje skrbi in težave. Mariji in sv. Janezu Bosku se bomo prav pristrčno priporočili, da nam bosta v pomoč pri tem važnem opravilu. Ko pa se bomo sprostili vseh spon, bomo zaorali novo brazdo na ledini našega življenja. Usmerili bomo svoje korake za sv. Janezom Boskom z geslom: Po Mariji k Jezusu.

S. J.

Mladinski dom na Knežiji v Zagrebu: Hrvatski metropolit in zagrebški nadškof dr. Stepinac med salezijanskimi športniki kot pokrovitelj V. salezijanskega Table-tenis turnirja.

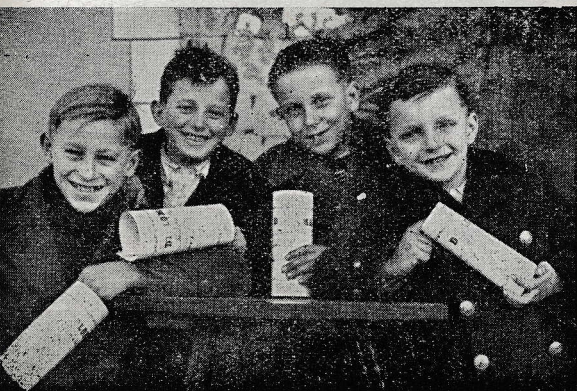
Mladinski dom na Knežiji

Iz Mladinskega doma na Knežiji v Zagrebu nam sporočajo o veliki športni prireditvi. To je bil peti salezijanski table-tenis turnir, ki se je vršil v soboto in nedeljo dne 25. in 26. januarja 1941. Na njem je bilo zastopanih pet salezijanskih zavodov; trije iz Slovenije: Rakovnik, Kodeljevo in Radna; dva iz Zagreba: Nadškofijski konvikt in Knežija. Skupno je sodelovalo 80 igralcev iz Slovenije in iz Hrvatske.

Mladinski dom na Knežiji v Zagrebu:

Zgoraj: Skupina mladincev, ki so kot paži sodelovali pri spevoigri „Kneževič iz Trebizonde“;

Spodaj: Četvorica mladincev, ki so dobili diplome za pridno obiskovanje mladinskega doma.

• Ta velika športna prireditev, ki so jo organizirali salezijanci s Knežije, je zbudila veliko zanimanje na Trešnjevki (t. j. zagrebško predmestje, kjer stoji salezijanski zavod). Zanimanje je povečalo zlasti še dejstvo, da je pokroviteljstvo nad prireditvijo prevzel hrvatski metropolit in zagrebški nadškof dr. Alojzij Stepinac, ki je prireditelje osebno počastil s svojim obiskom.

Tu velja poudariti, da je bila to sploh prva športna prireditev, ki se je vršila pod pokroviteljstvom hrvatskega metropolita in nadškofa zagrebškega. Zato je razumljivo, da je zajelo mladino veliko navdušenje, ko so zvedeli, da je prevzel pokroviteljstvo g. dr. Alojzij Stepinac.

Tekmovanje se je začelo v soboto popoldne. Ob štirih se je pripeljal v zavod g. nadškof v spremstvu visokih dostojanstvenikov. Pri slovesnem sprejemu so sodelovali tudi knežijski mladinci, ki so pri tem izvedli nekaj posrečenih točk. Po prihodu se je g. nadškof dal slikati skupaj z igralci.

Z velikim zanimanjem je hrvatski metropolit in nadškof zagrebški potem prisostvoval tekmam in občudoval živo igro mladih igralcev, ko je trda bela žoga ko blisk švigala pod krepkimi udarci z enega konca mize na drugega. Ko je odhajal iz zavoda, kamor, tako rad pride obiskat don Boskove sinove, je bil ves navdušen spričo živahne salezijanske mladine, ki je tako podjetna, delavna in verna.

Slovenski tekmovalci so se na turnirju lepo postavili, zlasti mladinci z Rakovnika. Osvojili so si dve prvi darili. Še več kot to zunanje priznanje pa je vredna medsebojna povezanost in bratska ljubezen, ki je družila vse tekmovalce. Vsi fantje, pa naj so bili iz hrvatskih ali iz slovenskih zavodov, so se čutili kot bratje. Zakaj vsi se zavedajo, da so sinovi istega očeta don Boska in se vsi bojujejo za iste vzore.

MILOSTI MARIJE * POMOČNICE

Sv. Bernard pravi: „Bog je izročil Mariji vse zaklade milosti in ona jih deli po svoji volji in razliva po vsem svetu. Kdor hoče doseči milosti, naj se zateče k Mariji, ki je delivka milosti. K Mariji se je treba zatekati in jo klicati v vsaki potrebi, v vsaki skušnjavi. Če te stiska breme grehov, če ti nemir razjeda vest, če trepetiš pred grozno božjo sodbo, če si v breznu žalosti in obupa, obrni se k Mariji, zaupaj v Marijo. Njeno sladko ime naj bo vedno na tvojih ustnah, vedno v tvojem srcu!“

Ferdo in Justina Imperl z Razborja pišeta: „Marija Pomočnica! Najiskreneje se Ti zahvaljujema za povrnjeno zdravje. Ko zdravniki niso mogli pomagati, si pomagala Ti, o dobra Mati. Bila sva tudi v veliki stiski. Skoraj nisva vedela izhoda. Zatekla sva se k Tebi, ki si nas že tolikrat rešila iz stiske, pa tudi zdaj si naju uslišala in pomagala, da se je zaveda lepo uredila. Trdno sva prepričana, da si naju le Ti rešila. O Marija, bodi nama še naprej tako dobra mati. V zahvalo ti pošiljava dar, katerega sva obljubila.“

Lužar Štefan iz Žalca sporoča: „Bil sem več mesecev bolan. Imel sem pljučnico in vnetje rebrne mreže. Bil sem v bolnišnici šest tednov. Za ozdravljenje je bilo malo upanja. V tem težkem položaju sem se zatekel k Mariji Pomočnici, sv. Janezu Bosku in sv. Tereziji Deteta Jezusa in obljubil, če ozdravim, majhen dar. Bil sem uslišan. Danes sem zdrav in z veseljem izpolnjujem obljubo.“

Vilfan Marija iz Letuša pošilja naslednjo zahvalo: „Vljudno prosim, objavite v Vestniku mojo pristržno zahvalo Mariji Pomočnici, sv. Mali Tereziji in sv. Janezu Bosku, da so mi s svojo priprošnjo pomagali iz težke bolezn. Ne najdem primernih besed, da bi se mogla dostojno zahvaliti tem nebeškim dobrotnikom. Z največjim zaupanjem prosim še nadalje za pomoč v vseh dušnih in telesnih potrebah in za blagoslov vsem mojim.“

Prišlo je še več drugih zahval, ki jih ni mogoče celotno objaviti. *Kosič Marija* iz Hermancev se zahvaljuje za srečen izid v šoli. „Mislim,“ tako piše, „da se spominjate, ko sem Vam pred božičem pisala o mojem fantu. Hvala Bogu, srečno je dovršil. Priporočam se Vam še nadalje.“ — *Cilka Osat* z Vranskega se zahvaljuje za ozdravljenje. „Med devetdnevnico“, tako piše, „se je zboljšalo, deseti dan sem že smela nekaj jesti, česar poprej nisem mogla. Tisočera zahvala!“ — *R. T.* z Vinskega Vrha piše: „Sotrudnica Marija Križanič želi zahvalo v Vestniku, ker je bila na priprošnjo Marije Pomočnice uslišana v hudi stiski.“ — *Sadek Vera* s Sušaka se zahvaljuje za več uslišanih prošenj. — *Angela Rezec* iz Žegerja se zahvaljuje za prejeto milost in zaključuje pismo z besedami: „Pošiljam ta skromni darček 20 dinarjev, da bi nam bila Marija še nadalje dobra mati in vodnica.“ — *Tiček Marija* iz Vel. Dola se zahvaljuje za ozdravljenje matere, *Bradač Marija* za pomoč v težki zadevi, *Medved Marija* za srečen izpit, *Guček Franci* iz Ljubljane za ozdravljenje, *V. R.* od Sv. Andraža za srečno rešitev težke zadeve, *Sever Martin* za pomoč v nevarnosti, *O. F.* iz Pilštanja za ozdravljenje matere, *I. R.* iz Unca za srečen izid, *J. M.* iz Celja za ozdravljenje noge, *E. N.* iz Hoč za uslišano prošnjo. Obenem so poslali zahvalne darove za dobrodelne namene. Naj jim bo Marija še nadalje varihinja in pomočnica!

SOTRUDNIKI! SOTRUDNICE!

Salezijansko sotrudištvo v Ljubljani ima vsako zadnjo nedeljo v mescu shod, obenem pa »vajo srečne smrti«. Ta vaja, ki jo tako vneto priporočajo duhovni voditelji in so jo v mnogih župnijah tudi vpeljali pod imenom »duhovna obnova«, je nepopisne koristi za dušno življenje in dušni napredek. Dobro bi bilo, če bi to duhovno obnovo ali, kakor pravimo mi, to vajo srečne smrti opravljali vsi sotrudniki in sotrudnice, tudi sotrudniki in sotrudnice izven Ljubljane. Saj jo lahko opravlja vsak sam in sicer takole:

1. Vsak naj si določi en dan v mescu — najbolj prikladen je prvi petek ali prva nedelja — in naj ta dan resno premisli dušno stanje in naj skuša popraviti vse, kar se tekom zadnjega mesca ni strinjalo s pravim duhovnim življenjem.

2. Da bo spoznal dobro svoje dušno stanje, naj napravi natančno izpraševanje vesti. Pregleda naj, kaj je v preteklem mescu zagrešil in radi česar bi se bal, če bi umrl, stopiti pred večnega Sodnika.

3. Ko natančno izpraša vest in dobi pravo sliko svoje duše, naj pristopi k zakramentu svete pokore in naj s skesanim srcem in natančno, kakor da je to zadnja spoved pred smrtjo, odkrije pogrške svojemu spovedniku. Spoved naj bo taka, da bo po spovedi mirno lahko rekel: „Zdaj, o Gospod, če hočeš, me lahko pokličeš; moja duša je pripravljena“.

4. Po tako natančno opravljeni spovedi naj pristopi k sv. obhajilu in naj prejme Jezusa kot da je to zadnje sv. obhajilo — sveta popotnica. Pri sv. obhajilu naj se popolnoma daruje Jezusu in naj mu priporoči svojo zadnjo uro.

5. Zelo priporočljive so po sv. obhajilu ali vsaj med dnevom molitve za srečno smrt, ki so v knjižici »Priprava na srečno smrt«. Tudi čez dan naj se večkrat spomni na smrt in se s kakim vzdihljajem priporoči božjemu usmiljenju.

6. Za zaključek naj naredi kak dober

sklep, ki bo v naslednjem mescu podpiral duhovni napredek. Pri vsakdanjem večernem izpraševanju vesti naj bo vedno tudi vprašanje: „Kako sem danes izpolnjeval svoj sklep?“

Sotrudniki! Sotrudnice! Če še ne opravljate te prekorisne pobožnosti, začnite jo opravljati takoj. Ta pobožnost vam bo prinesla čudovit duhovni napredek in vam bo, lahko rečemo, zagotovila lepo življenje in srečno smrt.

SKUPNA POŠTA.

Praznik Marije Pom. kristjanov bomo letos obhajali 25. maja. Začetek slavnosti dne 24. maja s popoldansko in večerno prireditvijo, zaključek dne 25. maja s popoldansko procesijo. Naj bo vsa pobožnost tega praznika v zahvalo za dosedanji mir, obenem pa prošnja za nadaljnji mir.

Pospeševalci in pospeševalke. — Kadar Vam je mogoče najti kakega novega sotrudnika in sotrudnico, pošljite ime in naslov, da ga vpišemo v knjigo sotrudištva. V kratkem nameravamo izdati za pospeševalce in pospeševalke kratko navodilo, kako delovati.

Sotrudniki in sotrudnice. — Skrbite, da boste poznali številne odpustke, ki jih je sv. Cerkev podelila salezijanskemu sotrudištvu, in dolžnosti sotrudištva, da boste z izvrševanjem sotrudiških dolžnosti deležni odpustkov. Dolžnosti niso težke. Pove vam jih pravilnik.

Sotrudištvo istega kraja. — V mnogih vaseh je po več sotrudnikov in sotrudnic, ki dobivajo Vestnik vsak na svoj naslov. Če bi se v takih krajih našel kak goreč sotrudnik oziroma sotrudnica in bi se domenila z ondotnimi sotrudniki in sotrudnicami, da bi prejemal vse Vestnike tistega kraja na svoj naslov in jih delil mesečno sotrudnikom in sotrudnicam, bi olajšal Salezijanski družbi delo in stroške. Kdo se čuti, naj se domeni s sotrudniki in sotrudnicami svojega kraja ter sporoči Vodstvu sal. sotrudištva na Rakovnik. Storil bo nekaj hvale vrednega.

SALEZIJANSKI VESTNIK izhaja vsak mesec. Letno stane 10 din (za inozemstvo 16 din). Izdaja: Salezijanski inspektorat na Rakovniku v Ljubljani. Tiska sal. tiskarna Rakovnik - Ljubljana. Predstavniki lastnika in tiskarne: dr. Jože Valjavec. Urednik: Tone Vode.

Vsem salezijanskim sotrudnikom in sotrudnicam, vsem bralcem Salezijanskega vestnika in vsakemu, ki slovensko in katoliško misli, čuti in dela, sporočamo, da je v tisku in da bo izšla junija

KNJIGA
**NADŠKOF
JEGLIČ**

v založbi Jugoslovanske
knjižarne v Ljubljani.

To je prvi obširni in dokumentirani življenjepis velikega Slovenca in vladike. Moža, kakor ga Previdnost majhnemu narodu, kot je naš, pošlje le v razdobju stoletij. Naš mejnik in naš kažipot. Os, okoli katere se suče naše narodno življenje. Naj ne bo nobenega, ki bi ostal brez te edinstvene knjige, ki je življenjepis velikega, edinstvenega Slovenca in škofa.

Knjigo je napisal dolgoletni osebni tajnik pokojnega vladike, sedanji ravnatelj škofijske pisarne msgr. Jože Jagodica.

Uvod je napisal knezoškof dr. Gregorij Rožman.

Knjiga bo obsegala 700 strani velike osmerke (17x23 cm) ter bo umetniško opremljena in vezana v rdeče platno. V njej bo tudi 16 na obeh straneh tiskanih tabel s 60 slikami v bakrotisku. Večina slik še ni bila objavljenih.

Knjiga izide v juniju in bo veljala 200 dinarjev.

Naročniki, ki knjigo naročijo pred izidom, jo lahko dobijo na 5 mesečnih obrokov po 40 dinarjev. Zadnji obrok je treba plačati ob izidu knjige.

Pohitite z naročili! Naročila sprejema

JUGOSLOVANSKA KNJIŽARNA V LJUBLJANI

MLADINSKA ZALOŽBA LJUBLJANA, STARI TRG 30

in

VODSTVO SALEZIJANSKEGA SOTRUDSTVA NA RAKOVNIKU

Naše knjige

- Lemoyne-Vodé: Sv. Janez Bosko, v platno vezana knjiga din 50.-, po pošti 5.- din več.
- Dr. Franc Knific: **Junak s pristave**, broš, din 8.-, po pošti 1.50 več.
- Janez Bosko-A. L.: **Mihec Magone**; broš. din 5.-, po pošti 1 dinar več.
- Dr. Jos. Valjavec: **Vzor mladine**, broširana din 8.-, po pošti 1.50 več.
- Auffray-Logar: **Vzgojna metoda sv. Janeza Boska**, broširana din 12.-, po pošti 2 din več.
- Dr. Franc Knific: **Pri božjem Srcu**, zlata obreza din 20.-, rdeča 16.-, po pošti 1 dinar več.
- Dr. Jos. Valjavec: **Duhovne vaje**, zlata obreza din 20.-, rdeča 16.-, po pošti 1 dinar več.
- Karg-Vodenik: **V Zveličarjevi šoli I. del**, broširana din 5.-, po pošti 1 dinar več.
- Karg-Vodé: **V Zveličarjevi šoli II. del**, broširana din 5.-, po pošti 1 dinar več.
- Dr. Jos. Valjavec: **Lepo vedenje**, III. izdaja, broširana din 3.-, po pošti 1 din več.
- Dr. Jerko Gržinčič: **Svete pesmi**. II. izdaja; — broš. 6.-, vezana 12.- din, po pošti 1 din več.

Mladinska založba

Ljubljana, Stari trg 30

priporoča svoje najnovejše knjige:

Andrej Farkaš: **DR. ANTON KOROŠEC**

broširana 12 din
trdo vezana 20 din

Dr. J. Lovrenčič: **IVON POGUMNIK** 12 din

Zdravko Ocvirk: **MAMICA POVEJ** 8 din

Dobite še razne druge mladinske knjige, najraznovrstnejše šolske potrebščine, vse za pisarno, velik izbor nalivnih peres po zelo ugodnih cenah.

Ako je naslovnik umrl ali spremenil bivališče, vrnite list na:
VODSTVO SALEZ. SOTRUDSTVA, RAKOVNIK - LJUBLJANA 8